
Sprostowanie.

Ochrona Zabytków 9/4 (35), 276

1956

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W. T. DITIAKIN, Leonardo da Vinci. Warszawa 1952, str. 40, 3 nlb, il. nlb, Przetłumaczyła z rosyjskiego: H. Gliksztok, Wydawnictwo „Idysz Buch”. — Tekst w języku żydowskim.

Karol ESTREICHER, „Portret damy z łasicą” Leonarda da Vinci. Uwagi w związku z prześwietleniem obrazu. „BHS” XIV, nr 4, 1952, str. 3—13, il. 12. — Autor analizuje przekazy źródłowe i wyniki prześwietlenia promieniami Roentgena. Dochodzi do wniosku, że powstałe „przypuszczenie, że Leonardo obraz wykończony jeśli o twarz, rękę, łasicę, może i pewne szczegóły stroju chodzi — a niewykończony jeśli idzie o tło, lewą rękę, suknię — oddał do wykończenia jednemu z uczniów...”

K. ESTREICHER, Prześwietlenie portretu Cecylii Gallerani. „SPAU” LIII, 1952, str. 252—254.

J. L., „Przegl. Art.”, 1952, str. 12 — krótki życiorys Leonarda da Vinci.

Marek ROSTWOROWSKI, Leonarda da Vinci portret „Damy z gronostajem”. „Rozp. i Spraw.” rok 1952, Kraków, wyd. 1954, str. 7—30, il. 18. — Autor przeprowadza zestawienie portretu „Damy z gronostajem” z Muzeum Czartoryskich w Krakowie z poglądami estetycznymi Leonarda i stwierdza, że „związek obrazu krakowskiego ze świadomą i nieomal skodyfikowaną problematyką artystyczną Leonarda prowadzi do wniosku,

że jest on oryginalnym dziełem, zaś związek tego dzieła z kulturą plastyczną w. XV przemawia za datowaniem go na wczesny okres twórczości Leonarda, może na pierwsze lata jego pobytu w Mediolanie”.

Rudolf KOZŁOWSKI, Aneks [do pow. artykułu M. Rostworowskiego]. „Rozp. i Spraw.” 1952, wyd. 1954, str. 31—41, il. 19—28. — Autor uważa, że grunt w portrecie z Muzeum Czartoryskich świadczy o eksperymentatorskim warsztacie Leonarda. Informuje o znalezieniu na obrazie znaczka, który można odczytać jako sygnaturę z liter „L” i „V”. Autor stwierdza analogie tej sygnatury z pismem Leonarda. Porusza też zagadnienie retuszów występujących na obrazie krakowskim.

Juliusz STARZYŃSKI, Leonardo da Vinci. Artysta-uczonec-wynalazca. 1452—1952. „Przegl. Art.” 1952, nr 2, str. 3—11, il. nlb. — Krótka próba charakterystyki Leonarda.

Stanisław STASZEWSKI, Leonardo da Vinci. „Archit.” 1952, str. 141—144, il. nlb. — Krótkie uwagi o działalności Leonarda.

Antonina VALLENTIN, Leonardo da Vinci, Warszawa 1951, str. 475, il. nlb, „Książka i Wiedza”. Tłumaczył Stanisław Śiekielski. — Przedstawienie życia i działalności (nie tylko artystycznej) Leonarda na tle jego czasów.

SPROSTOWANIE

W dziale piśmiennictwa obcego (nr 1—2/56 str. 131) w sprawozdaniu z artykułu B. Gniadowskiego zaszła pomyłka, którą niniejszym prostujemy. Przedmiotem prac konserwatorskich był Kreml w Rostowie Jarosławskim a nie jak mylnie podano w Rostowie nad Donem.